

ТЕСТ - ПРАВОПИС И ПУНКТУАЦИЯ-15

УПРАЖНЕНИЕ 1. *Поправете грешките в правописа и пунктуацията.*

ЕДНА БЪЛГАРКА

Скоро се намери долу при самият Искър. Ладията стоеше до брега. Илийца отиде в колибата дето спеше ладиярят за да го извика да я прекара. В колибата нямаше никой: види се, ладиярят го е било страх да ношува тук. Тя се зачуди какво да прави сега. Отиде там дето стоеше ладията. Искърът шумеше страшно, тя видя отблясъка на тъмните му талози и мравки я попъплиха. Що да чини? Да чака до сутринта? Тя нито иска да мисли за подобно нещо, макар че ранни петли пропяха в Лютиброд за съмване. Що да чини? Освен сама да се упита да мине отвъд; тя беше видяла как гребат... Това ѝ се видя опасно, но друг избор не ѝ оставаше, ако искаше да завари момъка, който я чака сега в гората, примрял от глад, от беспокойство и страх. Тогава тя остави детето на пясъка - тя бе съвсем забравила детето! - и се наведе да отвърже синджира на лодката от големия кол, дето го връзваха. Но тя изтръпна: синджирът не беше вързан сега, а заключен за кола с катанец; турците бяха сторили това, за да попречат минаване на реката през ноца. Тя се изправи втрещена. Петлите все повече пропяха в Лютиброд, на изток небето слабо се заздрачаваше, след час или два ще съмне. Тя изохка в безсилно отчаяние и напрегна всичките си сили да скъса синжира или да счупи катанеца. Скоро се убеди че това беше невъзможно. Тя се изправи запъхтяна и въздъхна безнадеждно. Внезапно тя се наведе трети път хвана кола с двете си ръце като че има намерение да го извади. Колът дълбоко забит от години там, стоеше като закован. Тя одвои, отрои усилията си, нейните изпечени селски ръце се напънаха, мишците и сдобиха стоманена пъргавина и сила, кокалите ѝ изпращяха от напрегане и горещ пот рукна от лицето и. Запахтяна, уморена, като че е изсякла кола дърва, тя се изправи, отдъхна малко и пак го хвана. И пак с нови сили и с нова ярост взе да се върти около него, превита одве от напъна си да го изкърти. Старешките ѝ гърди дишаха гръмовно краката ѝ се забиваха до прасците в пясака и след тая страховита половинчасова борба кола се позаклати, дупката се поизхалтави и тя го измъкна най-после из почвата. Синджирът глухо издрънка в тишината.

Илийца изпъшка тоя път победоносно и се тръшна на пясъка премаляла... След няколко минути ладията с Илийца детето и колът вътре плувна по мътните вълни

Тука Искара, излязъл от скалисто гърло, разлива се широко и тече между ниски полегати брегове. Ладията плуваше по течението му, непокорна на лопатата, неумело управлявана от селянката. По тая причина ладията се отдалечи нататък и отмина мястото, дето обикновено заставаше. Илийца с беспокойство следеше само да не би да наближи оставения бряг. Най-после един бързей я откара близо до срещния бряг и селянката с много мъка допря ладията до земята. Тя излезе с детето на раце и тръгна незабавно нагоре към гората. Когато влезе в нея и наближи мястото дето срещна бунтовникът тя видя човешка сянка че мръдна между стволите и позна че е той. Бонтовника я пресрещна.

Иван Вазов

В текста има 36 места за редактиране

